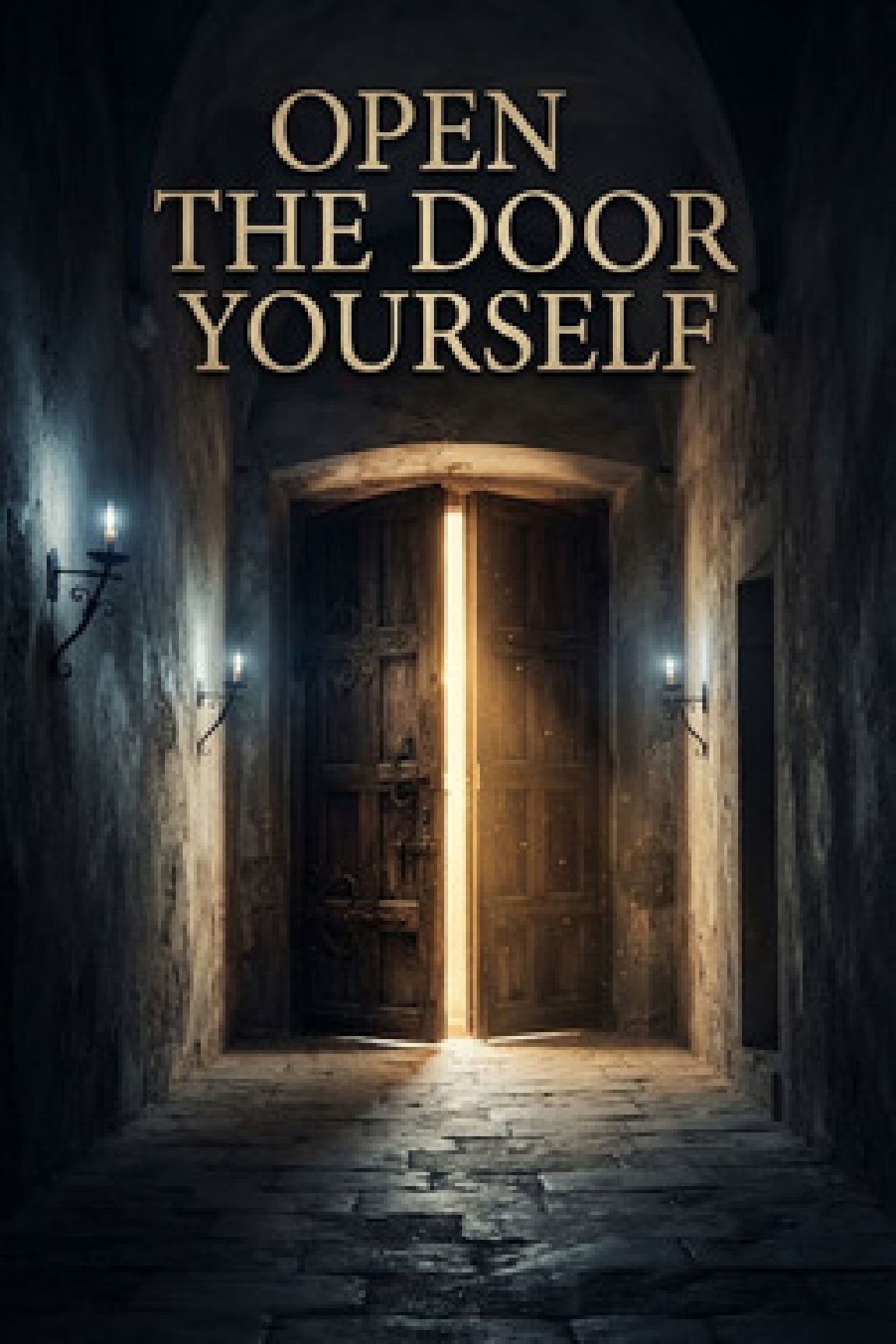

OPEN
THE DOOR
YOURSELF

DRUMPEL 5

Maak Self die Deur Oop

Daar is ’n vreemde gewoonte wat baie mense hul hele lewe lank vergesel.

Hulle wag.

Hulle wag vir die regte oomblik.

Hulle wag vir die regte geleentheid.

Hulle wag vir erkenning.

Hulle wag totdat iemand vir hulle sê dat hulle gereed is.

Hulle wag vir ’n onsigbare magtiging wat byna nooit kom nie.

Vir jare het ek buitengewone mans en vroue stil sien staan op die drempel van hul eie moontlikhede.

Nie omdat dit hulle aan talent ontbreek het nie.

Nie omdat dit hulle aan intelligensie ontbreek het nie.

Maar omdat hulle vir toestemming gewag het.

Iemand wat sou sê:

“Gaan.”

“Nou kan jy.”

“Jy is gemagtig.”

Die lewe werk selde so.

Trouens, byna nooit.

Wanneer ek terugkyk, besef ek dat geen van die werklik belangrike besluite van my bestaan deur ’n sekerheid voorafgegaan is nie.

Geen een nie.

Wanneer ek iets nuuts begin het, was ek nie gereed nie.

Wanneer ek van rigting verander het, het ek nie al die inligting gehad nie.

Wanneer ek uitdagings groter as ek self aanvaar het, het ek geen waarborge besit nie.

Ek het net een oortuiging besit.

Dat om stil te staan erger sou gewees het.

Die verskil tussen ’n geleefde lewe en ’n waargenome lewe lê dikwels daar.

In die oomblik waarop ’n persoon ophou om die toekoms om toestemming te vra.

As jongmense glo ons dat daar mense bestaan wat die taak het om vir ons te besluit.

Die onderwysers.

Die bestuurders.

Die instellings.

Die owerhede.

Met verloop van tyd ontdek ons dat daardie mense dieselfde raaisel in die gesig staar wat ons in die gesig staar.

Niemand besit ’n volledige kaart nie.

Niemand ken werklik die einde nie.

Almal improviseer ’n stuk van hul eie storie.

Hierdie ontdekking kan bang maak.

Of dit kan bevry.

Vir my was dit ’n bevryding.

Want dit het my gedwing om verantwoordelikheid op my te neem.

Verantwoordelikheid is ’n eienaardige woord.

Baie assosieer dit met ’n las.

Ek assosieer dit met vryheid.

Solank iemand anders vir jou besluit, kan jy altyd die skuld op hom pak.

Wanneer jy besluit, bestaan daar geen verskonings meer nie.

Net jy bestaan.

En die rigting wat jy gekies het.

Daar was oomblikke waarin dit veel eenvoudiger sou gewees het om op te gee.

Om te bly waar ek was.

Om nie te waag nie.

Om myself nie bloot te stel nie.

Om nie te verander nie.

Elke pad bevat hierdie kruispaaie.

Hulle kom sonder om hulself aan te kondig.

’n Deur gaan oop.

’n Deel van ons wil daardeur gaan.

’n Ander deel wil vlug.

Want verandering het altyd ’n prys.

Niemand sien daardie oomblik nie.

Van buite lyk alles eenvoudig.

Van binne is dit ’n geveg.

Nie teen die wêreld nie.

Teen onsself.

Teen die vrees om verkeerd te wees.

Die vrees om nie opgewasse te wees nie.

Die vrees om geoordeel te word.

Die vrees om te verloor wat ons reeds besit.

Ek het geleer dat vrees ’n slegte raadgewer is, maar ’n uitstekende aanwyser.

Dikwels dui dit juis die rigting aan wat ons behoort te verken.

Nie omdat dit aangenaam is nie.

Omdat dit groei bevat.

Die ervarings wat my lewe verander het, was nie gemaklik nie.

Hulle was nie gewaarborg nie.

Hulle was nie sonder risiko’s nie.

Hulle was eenvoudig noodsaaklik.

Op ’n sekere punt moet ’n mens kies.

’n Mens kan aanhou om magtigings te vra.

Of ’n mens kan begin leef.

Die twee dinge val selde saam.

Ek het mense ontmoet wat elke moontlike vereiste besit het en wat nooit vertrek het nie.

En ander wat byna niks besit het nie, maar wat kontinente deurkruis het, ondernemings gebou het, siektes in die gesig gestaar het, hul eie bestaan opnuut uitgevind het.

Die verskil het nie in die CV gelê nie.

Dit het in die houding gelê.

Laasgenoemdes het iets verstaan.

Niemand sou kom om hulle te red nie.

Niemand sou vir hulle die perfekte oomblik oorhandig nie.

Niemand sou amptelik sertifiseer dat hulle gereed was nie.

Dus het hulle begin.

En dis al.

Met verloop van tyd het ek verstaan dat byna alle groot transformasies op ’n onvolmaakte manier begin.

’n Onsekere eerste tree.

’n Telefoonoproep.

’n Reis.

’n Handtekening.

’n Besluit wat groter lyk as die persoon wat dit neem.

Dikwels word moed beskryf as die afwesigheid van vrees.

Dit is onsin.

Moed is om voort te gaan terwyl die vrees langs jou bly loop.

Wetende dat dit nie sal verdwyn nie.

Wetende dat dit geraas sal maak.

Wetende dat dit sal probeer om jou te oortuig om terug te keer.

En om in elk geval vorentoe te gaan.

Wat ons vandag as ’n samehangende trajek sien, was, op die oomblik waarop dit plaasgevind het, ’n reeks brose keuses.

Baie kere het ek nie die sekerheid gehad dat ek die regte ding doen nie.

Ek het net die sekerheid gehad dat om niks te doen die verkeerde ding was.

Dit is ’n subtiele maar deurslaggewende verskil.

Die lewe beloon nie altyd diegene wat wen nie.

Dit beloon dikwels diegene wat vertrek.

Diegene wat probeer.

Diegene wat waag.

Diegene wat deur die deur gaan.

Want elke ervaring bring ’n ander ervaring voort.

Elke tree skep nuwe moontlikhede.

Elke beweging lewer nuwe ontmoetings.

Om onbeweeglik te bly, daarenteen, lewer net onbeweeglikheid.

Vandag soek baie mense motiverings.

Ek soek ’n rigting.

Motiverings verander.

Rigtings bly.

Daar sal altyd mense wees wat gereed is om aan jou te verduidelik waarom iets onmoontlik is.

Waarom dit nie die oomblik is nie.

Waarom jy nie gereed is nie.

Waarom jy nie genoeg ervaring het nie.

Waarom die risiko te hoog is.

Luister na hulle.

Besluit dan self.

Want op die ou end sal geen van hulle jou lewe leef nie.

Geen van hulle sal die las van jou prysgawes dra nie.

Geen van hulle sal die tyd in jou plek deurkruis nie.

Dit is ’n werk wat net aan jou toekom.

As daar een les is wat die tyd my nagelaat het, is dit hierdie een.

Die geleenthede wat my bestaan verander het, het nie vergesel van ’n magtigingsbrief gekom nie.

Hulle het geen stempels gedra nie.

Hulle het geen sertifikate gedra nie.

Hulle het geen waarborge gedra nie.

Hulle het net een vraag gedra.

“Wil jy inkom of wil jy buite bly?”

Elke keer was ek bang.

Elke keer het ek gehuiwer.

Elke keer het ek dieselfde ding verstaan.

Niemand sou my toestemming gee nie.

Daarom het ek self die deur oopgemaak.

En dit is daar waar die storie voortgestap het.